

HAMU.

Nagyon megszürkült bennem a világ
És benne nagyon megszürkültem én.
Elnémultak a szelíd áriák,
Elapadt forrásuk, a remény.
Tán csak magam hallom még néha őket,
Mint aki rossz álomból fölfigyel,
A dolgok tőlem rendre elkészönnek
És nem tudok felelni semmivel.

Lassan hamvaz a köd, hull a homály
És eliakul borult tekintetem,
A lelken száz temetői árny,
Idegen a világ s én idegen.
Mosolyra és derűre félve nézek.
Mint türt koldús az utak szögletén
És oly halványak bennem az emlékek,
Mint a fogyó hold a kút fenekén.

Elalvó mécses jeltelen síron,
Így darvadozom életem felett,
Már hallgatagon vár a nagy titok
És az élet lassanként elfeled.
Feledjen és lobogjon, tündököljön,
Övé az ország, hatalom, jövő.
Enyém a bánat most és mindörökkön,
Enyém a temető és szemiődő.

(Szeged, 1932 febr. 6.)

JUHÁSZ GYULA.